

Následující článek popisuje situaci a historický vývoj vzdělávání dospělých v Německu, o podobných proměnách je však možné uvažovat i v kontextu Československa dnes České republiky.

OTÁZKY: (vypracujte písemně v rozsahu max. jedné strany A4. Odevzdejte do odevzdávací skřínky na ISu před příštím seminářem, studenti denního studia do 12.2.2010)

1. Politické autority (rády) využívají nástrojů vzdělávání dospělých k upevnění své autority a moci. Popište v jakých obdobích k tomuto fenoménu dochází. Jaká byla a je v tomto ohledu situace u nás.
2. Co vede moderní (postmoderní) společnost k dalšímu vzdělávání zaměstnanců. Proč se tato potřeba objevuje až v současné společnosti?

VZDĚLÁVÁNÍ DOSPĚLÝCH JAKO DEMOKRATICKÝ ŽIVOTNÍ STYL A PROCES UČENÍ DEMOKRACII

Franz Pöggeler

Proměna jednoho politického systému v druhý (například od diktatury k demokracii, od autoritativního k otevřenému a liberálnímu systému není pouze změnou zákonů a organizace. Je to také změna mentality. Rozdílné či protikladné politické mentality se nemohou změnit ode dne ke dni, ale pouze v dlouhém procesu učení novému životnímu stylu. Zvláště učení demokracii, pěstování vlastní odpovědnosti a smyslu pro obec vyžaduje hodně času a nemůže být přikázáno úředními autoritami. Musí to být proces přesvědčování. Demokratický životní styl je podstatně víc než typ politické organizace.

Už několik let stojí bývalé komunistické státy před útokem demokratickým problémem. Může být užitečné uvést některé zkušenosti, které jsme získali během dvacátého století například v Německu. Tam se politický systém změnil několikrát – 1919, 1933, 1945 a 1989.

Ve dvacátém století bylo německé vzdělávání dospělých velmi ovlivňováno politickými, ekonomickými a intelektuálními krizemi. Otázkou bylo a zůstává: které jsou podstatné prvky demokracie v politickém životě i ve vzdělávání dospělých.

Význam politických a intelektuálních krizí pro osud vzdělávání dospělých

Uvážíme-li, jak revoluce a politické převraty ovlivnily historii vzdělávání dospělých, dostaneme nový obraz změn a transformací tohoto vzdělávání. Nemáme co dělat s historií kontinuálního a hladkého vývoje, ale s kronikou přerývů a náhlých zastávek ve srovnání s krátkými periodami růstu. Příklad to objasní: v Německu došlo k politickým revolucím v roce 1848, 1918, 1933 a 1989. Tehdy se v některých případech mohly rozvinout nové styly a systémy vzdělávání dospělých jen během některých desetiletí:

1. Patnáct let demokratického vzdělávání dospělých od roku 1918 do roku 1933, dvanáct let nacionálně socialistické lidové výchovy mezi rokem 1933 a 1945, a pak v NDR pětadvacet let (1945-1989) komunistického vzdělávání dospělých.

2. Známy historik německého vzdělávání dospělých W. Picht vysvětluje dějiny tohoto vzdělávání jako dějiny osudových rozhodování, která v sobě nesla mnohé omyly a byla poznamenána silným vlivem politického antagonismu. Jiní autoři říkají, že historie vzdělávání dospělých byla vždy jenom derivací probíhající politické krize.

3. V žádném případě revoluce nepřinesla pro vzdělávání dospělých nějaké lepší pracovní podmínky. V Německu přinesla listopadová revoluce 1918 na jedné straně konec monarchie a založení republiky, ale na druhé straně konec první světové války znamenal vysokou nezaměstnanost, sociální rozvrat, ekonomickou depresi a rostoucí počet srážek mezi nepřátelými politickými skupinami přímo na ulicích, takže patnáct let první německé republiky bylo érou stále krize a nestability. Nové teorie vzdělávání dospělých, které se v té době objevily (např. W. Flitner, E. Rossenstock-Huessy, M. Buber a A. Heinen), byly

teoriemi krize. Flitner prohlásil: *Máme republiku, ale bez jednoty ve společenském mínění občanů. Vzdělávání dospělých musí přivést třídy a skupiny dohromady k nové spolupráci tak, aby nová demokracie zakořenila a byla k nalezení v aktivně malých sociálních skupinách.* Buber řekl: *Přes všechny rozdíly a protiklady v myšlení a v názorech musí být možné založit vzdělávání dospělých jako pospolitou odpovědnost za celek společnosti.* Rossenstock-Huessy uvádí: *Krise dělnické třídy nemůže být překonána pouze zvýšením zaměstnanosti, ale také posílením jejího politického vlivu. To je možné zdokonalením občanského vzdělávání těchto lidí.* A Heinen říká: *Jádrem politické krize je krize náboženských a morálních hodnot – a také destrukce přirozených sociálních vztahů.* Jak víme, krize se nedala zastavit a nacisté jí využili k rozbití republikánského systému. Jinými slovy, jedna revoluce podminila po úpátku a patnáctiletém bloudění revoluci další.

4. Války a ozbrojené konflikty přinášejí obyčejně v konečných důsledcích krize politických systémů. Protože války často zničí předchozí politický a kulturní řád, musí také výchovné a vzdělávací systémy pro prohrané válce začít v bodu nula. Ale dokonce i vítězové se nacházejí v bodu nových začátků. Například Spojené království patřilo v roce 1945 k vítězům druhé světové války, ale zahájilo v roce 1944 známým Education Act radikální reformu celého vzdělávacího systému.

5. Šťastné jsou ty národy, které mohou těžit z dlouhých období mírového vývoje bez revolucí a podobných převratů. Národům s velkým počtem revolucí není co závidět a krize by neměly být idealizovány jako příznivé časy pro vzdělávání dospělých. Krize ovšem mohou také vzniknout v dobách míru a nadbytku. Zejména je-li zájem zaměřen více k materiálním hodnotám než k hodnotám intelektuálním, více ke spotřebě než k tvořivosti. Období úplné spokojenosti jsou často obdobím stagnace a malého zájmu o vzdělávací aktivity vedoucí k reformě.

Je pravda, že požadavek na liberální a politické vzdělávání byl větší v dobách krize než v obdobích prostých potřeb a hospodářské prosperity. Je také pravda, že vzdělávání dospělých dostávalo významné podněty z krize, která předcházela nebo následovala revolucí, ve větší míře, než z časů, kdy člověk z ulice žil na relativně vysoké úrovni a bez sociální tísně. Ale nemůžeme si přát život ve stále krizi, krize by se měly vyskytovat jen zřídka. Vytvářejí obtížné rozhodování mezi dvěma nebo více protikladnými cestami k budoucnosti. A často není vzdálenost od rozhodnutí k neúspěchu příliš velká.

V dobách, kdy měly politické organizace jen omezené finanční zdroje, vydávaly poměrně více peněz na vzdělávání dospělých než v dobách plné zaměstnanosti a bohatství státních finančních zdrojů. Následkem toho si někteří kriticky zaměření odborníci ve vzdělávání dospělých rádi zahrávají s myšlenkou krize a spojí v určitém rozsahu a hrají si s pojmy revoluce. Ale kri-

ze a revoluce jsou příliš vážné věci na to, aby si s nimi někdo zahrával.

Vzdělávání dospělých jako nástroj politické reformy

Je normální, že po revoluci nebo po převratu nové politické autority dělají rozhodnutí vyžadující jejich vztah ke vzdělávání dospělých. Jak ukazuje historická zkušenost, postoje se mohou různit od státu ke státu a od systému k systému.

Když došlo k základní politické změně, mají vedoucí představitelé zato, že revoluce nebo jiný druh převratu nemohou být dokonané, dokud není uzavřeno období přesvědčování občanů. Je významno vzdělávání dospělých, aby vykonalo tuto funkci.

Některé politické systémy, které provádějí revoluci nebo převrat, se snaží nejprve získat dospělé občany pro nové politické cíle, a proto zdůrazňují důležitost vzdělávání dospělých. Jiné politické systémy, například nacistický stát, jsou toho názoru, že politické přesvědčení dospělých se dá těžko přizpůsobit novému vládnoucímu systému, a proto je mnohem užitečnější získat je pro novou politiku. Po nacistické revoluci roku 1933 nejvíce institucí vzdělávání dospělých vedlo dospělé občany ke kritice omylů a chyb starého režimu. Heslem nacistické vzdělávací politiky bylo: *Mládež povedou mladí.* Předchozí vzdělávání dospělých bylo podezíráno, že je příliš konzervativní a také příliš kritické.

Je ovšem také zcela jiná podoba oficiálního postoje ke vzdělávání dospělých: vzdělávání dospělých může působit jako cenný nástroj politické reformy. Nové politické systémy mohou být úspěšné jenom tehdy, když je podporuje většina dospělých občanů. I když je revoluce projevem významné politické (a často také vojenské) síly, záleží udržování nového politického systému na tom, jak je udržován souhlas většiny obyvatelstva. Vedle vzdělávání dospělých ovšem existují také jiné nástroje, které dají dohromady spolehlivou většinu: plná zaměstnanost, vysoká životní úroveň, rozsáhlé sociální a ekonomické zabezpečení a nakonec, nikoliv ovšem naposledy, metody demagogie. Ve vyspělé industrializované zemi je úroveň osvícenosti tak vysoká, že dospělí občané mohou být přesvědčeni pouze kontinuálním vzděláváním.

Je pravda, že v historickém pohledu přispělo vzdělávání dospělých k politickým reformám na předpolitické rovině. To znamená ne ve vládě nebo v parlamentu, ale v různých sdruženích s reformními tendencemi. Například po německé revoluci 1848 ve Frankfurtu, když se monarchie snažila vybudovat tradiční podobu politiky, zakládaly politické strany opozičních skupin, jako dělníci, rolníci a katolíci, vzdělávací společnosti. O nějakých dvacet nebo třicet let později se zaměřily na odborové svazy, družstevní sdružení a na politické strany. Sociálně demokratická strana v Německu byla legitimním dítětem dělnického vzdělávacího sdružení a vůdčí osobnosti určitých liberálních stran získávaly první politické zkušenosti v nových družstevních organizacích, které měly podi-

vhodné programy popularizace vědeckých poznatků a vzdělávání pro dospělé.

Vzdělávací organizace se vytrvale zabývaly kultivací nižších vrstev německé společnosti, která mohla být přechodem od autoritativní monarchie k první německé republice ovlivněna. Kultivace spočívala zvláště v emancipaci nižších tříd a znevýhodněných skupin, jako byli katolíci, kteří v Prusku nemohli dosáhnout postupu v zaměstnání nebo na vyšších místech ve vládě, v průmyslu, v obchodě, v armádě a na univerzitách. Německá revoluce 1918 byla připravena nejenom porážkou německé armády, ale také bojem za rovná práva všech skupin.

☞ Autoritářské systémy s diktátorskými rysy v politice, ale i ve výchově jsou nepřátelské reformním tendencím vzdělávání dospělých, protože jejich politická podstata přezívá za podmínek politické nevědomosti a ekonomické slabosti. V některých latinsko-amerických zemích, jako je Brazílie, nemůže být celé vzdělávání dospělých jiné než politické, kritické a radikální. Dokonce prosté negramotné třídy ho chápou v jeho politickém významu. „Slova jsou zbraně“ – to je poselství takových expertů ve vzdělávání dospělých jako Paolo Freire a Ivan Illich. Naučit někoho číst, znamená dát mu klíč, aby si otevřel dveře do oblasti politického jednání. Požadavek gramotnosti vede konec konců k totální změně celého politického systému, ať už k ní dojde pokojně nebo ozbrojenou revolucí. Kompromis jako třetí cesta nemůže dát realistické výhledy. V politických poměrech poznamenaných korupcí může být reforma věrohodná, jenom tehdy odvrhne „vládu menšiny“ a vytvoří nový sociální řád, který je spravedlivý a svobodný.

☞ Úroveň vzdělávání dospělých – vysoká nebo nízká – je normálně závislá na úrovni politické a intelektuální kultury. Existují dva protikladné názory:

1. Nejprve je třeba reformovat ekonomický a politický proces a reforma vzdělávacího systému bude následovat

2. Reformy jsou motivovány a udržovány jen když je podnítila a předcházela jim změna mentality dospělých lidí. A těchto přeměn se dosáhne jejich vzděláváním.

Jako nástroj inspirace reforem musí být vzdělávání dospělých předchůdcem politiky a nikoliv sbírkou dodatečných nápadů. Tento požadavek byl ověřen velmi často na projektech zahraniční pomoci rozvojovým zemím. Zavádění nové techniky a strojů může znamenat pomoc jen tehdy, jsou-li lidé v těchto zemích nejprve vycvičeni, aby dokázali techniku užívat a se stroji zacházet.

Jinak řečeno, v rozvojových zemích nemůže dojít k žádné ekonomické a sociální reformě bez prvního kroku, kterým je reforma vzdělávání. Opomine-li se učení a výcvik, rozhází se zbytečně mnoho peněz. Pro dospělé lidi, kteří mají mezery ve vzdělání, je nová technika nepochybně fascinující, ale tyto lidé by měli být fascinováni především pozhánáním lepšího vzdělání. V zásadě musí být prvním krokem velké revoluce v rozvojových zemích revoluce ve vzdělání. Ta dává lidem jejich politickou a sociální identitu. Nejen nové poznatky, které nemají žádný vztah ke skutečnosti, jež je obklopuje.

Politické systémy v Africe, Asii a v Latinské Americe se měnily nejčastěji v posledních padesáti letech. Ale ne příliš často to znamenalo reformu k lepšímu životu.

V tom případě nemůže být nikdy vojenský převrat alternativou skutečné revoluce.

Jaké jsou tedy základy demokratického životního stylu ve vzdělávání dospělých i v politickém, sociálním a ekonomickém životě?

Vzdělávání dospělých v demokratické společnosti

Demokracie jako životní styl. Co znamená ve vzdělávání dospělých? V demokratické společnosti rozhodují občané svobodně, zda se účastní svého dalšího vzdělávání nebo ne. Účast je dobrovolná, zatímco školní vzdělání pro děti a mladé lidi je většinou povinné. Dospělí hledají témata, oblasti a instituce pro své další vzdělávání. Nemohou se ovšem vzdělávat sami bez pomoci institucí. Nejen vedoucí kurzu, ale také jeho účastník je odpovědný za metody, kterých se v učení a vzdělávání používá. Každý účastník musí být informován o několika metodách, aby byl schopen vybrat si tu nejvhodnější. Znat metodu znamená znát způsoby a požadavky vzdělávacího procesu. V demokratickém systému vzdělávání dospělých by metoda neměla být tajemstvím učitele. Nyní ukážeme některé charakteristiky a podstatné rysy demokratického vzdělávání dospělých.

I. Demokratická společnost jako učící se společnost

Demokracie musí být založena na co největší účasti občanů a jejich odpovědnosti za politické rozhodování. Proto musí být politická moc a odpovědnost rozdělena mezi občany v té míře, jak je to možné. Je zde předpoklad, aby dospělí byli natolik vzděláni, aby mohli politickou odpovědnost nést. V zásadě je nutné, aby všichni dospělí občané navštěvovali kurzy pro dospělé. V industrializovaných zemích je navštěvuje asi 10 až 30% dospělé populace. Kolem 70% účastníků jsou ženy. V žádném případě není demokratická společnost pouhým rámcem pro politiku, ale také polem pro učení individuální a sociální svobodě. V demokracii není sociální a politický život věcí slepého osudu, ale úkolem pro vědomé plánování a pro svobodnou činnost. Ten by měl být zaměřen k jednotlivým občanům. Jak řekl filozof Max Scheller: *občan je bytost, která může formovat vlastní život jako úkol – pro sebe i pro svět.*

V dobře fungující demokracii jsou všechny zdroje poznání dospělým lidem otevřené a přístupné. Dokonce i ty výsledky vědy, které jsou v autoritářských státech přístupné pouze pro malé skupiny informovaných vládnoucích elit a nikoliv pro veřejnost.

Totalitní státy se bojí vzdělávání dospělých a nedovolují ho, protože podporuje tendence k emancipaci a ke kritickému myšlení. Tyto státy omezují vzdělávání dospělých na kontrolovanou kvalifikaci v rámci profese a na ideologickou informaci.

II. Nový typ dospělosti

Čím svobodnější vzdělávání dospělých se stává běžným, tím běžnější se stává nový typ dospělého: je to dospělý jako

žák po celou dobu svého života. Dospělí pak už nejsou hodnoceni jako dokonalí lidé, kteří nepotřebují nějaké další vzdělávání. V demokratickém vzdělávacím systému je pryč doba, kdy se musely vzdělávat a učit pouze děti a mládež. S demokratizací přichází nový typ vzdělání. Vzdělávání není pouze příprava dětí a mladých lidí pro další život ve společnosti a pro povolání,

ale také celoživotním výcvikem a zkouškou schopností a nadání vyrovnat se se změnami ve společnosti a účastnit se změn v jejím řízení. Demokratické vzdělávání dospělých vytváří nové vědomí dospělosti, novou antropologii dospělých.

III. Výcvik v kvalifikaci pro život

Demokratické vzdělávání dospělých pomáhá vycvičit a vyučit se v kvalifikaci pro život. Ta byla v dřívějších před demokratických epochách přenášena a předávána tradicí a denním užíváním a nebyla záměrně plánována. Jsou to například: výchova vlastních dětí • uvážlivé myšlení a odpovědná řeč • úspěšné jednání a řízení • dokonce organické procesy jako dýchání a chůze jsou předmětem kurzů ve vzdělávacích zařízeních pro dospělé. (To je důsledek neobyčejného úpadku přirozených návyků a rostoucí atrofie motorické schopnosti a chůze, kterou způsobila diktatura motorismu. Připomenu výrok filosofa J. Seuma: „Ve světě by to šlo lépe, kdybychom více chodili.“ Učit se dýchat a chodit se zdá být přehnané, ale dnes nám nezbyvá, než abychom to dělali.)

IV. Hodnocení informací

Každý den se řítí na naše mozky lavina informací. Bohatství informací se však může stát břemenem, jestliže jsme se dostatečně nenaučili nové poznatky zhodnotit. Vzdělávání dospělých nám pomáhá hodnotit a integrovat tak, že nám nabízí spolehlivé principy demokratického a humánního rozhodování. V dřívějších stoletích dávalo princip v rozhodování náboženství. Ale dnes má jen menšina populace svůj intelektuální domov v církvi a v jiných náboženských společnostech. Je ovšem správné a užitečné, že církve jsou ve vzdělávání dospělých aktivní. Přenos informací a poznatků byl v předelektronické minulosti hlavním zaměstnáním škol. Nyní mohou dělat masová média tuto práci rychleji a atraktivněji než školy. Ale tyto vzdělávací instituce mají již tak dost co dělat v asistenci při hodnocení informací a jejich integraci do individuálního a sociálního života.

V. Nové osvícenství a globální humanita

Moderní vzdělávání dospělých je dítětem osvícenství, tj. hnutí 18. století. Od té doby se aktivní tolerance stala jednou ze základních hodnot moderní demokracie. Vzdělávání dospělých nás přesvědčuje, že si žádné náboženství, žádná filozofie ani politika nemůže klást požadavek, aby byla uznána jako nejlepší na světě. Lidstvo může přežít a odvrátit nebezpečí atomové sebevraždy jen při aktivní toleranci.

Aktivní tolerance znamená, že každý má právo hodnotit svůj vlastní způsob života jako subjektivně nejlepší, ale každý jiný člověk má totéž právo. Proto nikomu není dovoleno prohlašovat, že víra, myšlení a život jiných lidí jsou špatné. Strašné výsledky několika světových válek nás nutí, abychom si to zapamatovali. Filozof T. W. Adorno říká: *Každé vzdělání v budoucnosti bude „vzděláním po Osvětlení“; musí být tedy založeno na novém realistickém humanismu a na existenciální vážnosti, protože všichni li dě „sedí na jedné lodi“.* Alternativou je, že buď přežije celá lidská rodina, nebo nikdo z nás. Musíme užívat svého rozumu a odpovědnosti. To musí být hlavním principem politického a demokratického vzdělávání dospělých. Dospělí lidé se nemohou vzdát své odpovědnosti za přežití. Chvilími se zdá, že mnozí dospělí jsou od této

odpovědnosti velmi daleko a jednájí jako malé děti.

VI. Regulace kontinuálního vzdělávání dospělých v povolání

V předdemokratických dobách se vzdělávání dospělých nezdalo být nutné. To, co se člověk naučil do konce svého mládí, se pro dlouhý život ve společnosti, ve státě a v povolání zdálo být zcela dostatečné. Termín jako „úplné vzdělání“ naznačoval, že poté, co člověk ukončil školní docházku a osvojil si profesi, veškeré vzdělávání definitivně skončilo. Kontinuální nebo cyklické vzdělávání v povolání se oficiálně neprovozovalo. Ale nyní víme, že ve složitých moderních profesích nejsou dospělí schopni sou těže s jinými, jestliže opětovaně nepečují o obnovování svých schopností. Znamená to rozšiřovat je učení a výcvikem, protože v mnoha povoláních se základní znalosti ukazují jako zcela nedostatečné a nejpozději po uplynutí deseti let musejí být nahrazeny novými vědomostmi. Mnoho dospělých lidí mění své povolání aspoň jednou nebo dokonce několikrát během svého života, a to ze dvou důvodů:

- Na jedné straně některá povolání vymírají zatímco na druhé straně se vynořují nová jako odpověď na technický a sociální rozvoj.
- Za přispění vzdělávání dospělých je možné najít nejen nové povolání, ale také povolání náročnější, které nám umožní dostat se do vyšších sociálních vrstev a dosáhnout vyššího životního standardu. Změna povolání neznamená životní katastrofu, jestliže zaměstnanec zůstává aktivní v učení a cvičení.

VII. Vzdělávání pro volný čas jako alternativní způsob života

Více než 150 let je jedním z ústředních záměrů sociální politiky v demokratických zemích humanizovat práci v zaměstnání. Jednak zkracováním pracovní doby, jednak získáváním dalšího volného času pro alternativní život, v němž můžeme nakládat se svým volným časem jak chceme: mít více volného času pro sebe, pro svobodný výběr aktivit, pro rekreaci a také pro další vzdělávání. Se zvyšováním životního standardu se zavádí pracovní doba 37,5 hodin a na dosah je pracovní týden s 35 hodinami. Máme také v roce 4–6 týdnů dovolené i zvláštní pravidla pro ženy s malými dětmi. Vzdělávání dospělých může přispět k rozvinutí našich schopností trávit správně volný čas. To je zrovna tak důležité jako naše schopnost pracovat. Co dělá vzdělávání dospělých k dosažení tohoto cíle? Většinou jsou zaměstnání natolik specializovaná, že nemohou rozvinout všechny schopnosti, nadání, zájmy a přání lidské osobnosti. Následkem toho se mnoho dospělých snaží naplňovat svoje přání ve svém volném čase. Vzdělávání dospělých se pro člověka stává mnohem plodnější a bližší, když probíhá bez nějakého stresu, v atmosféře volného času a někdy dokonce v ovzduší meditace. Volný čas vytváří zdravé naladění pro učení, pro dobrou spolupráci a snad i pro přátelské vztahy.

Vládnoucí autority v nedeokratických zemích chtějí vždy volný čas občanů kontrolovat. V liberálních demokraciích však musí být volný čas vždy časem nekontrolované individuální svobody. Tento požadavek má důsledky pro vzdělávání dospělých: liberální, neprofesní vzdělávání dospělých je ještě ve srovnání s profesním vzděláváním ještě větším zájmem vzdělávaných dospělých. Demokratické vlády se nedovoluje,

aby rozhodovala, co je pro občany důležitější: liberální nebo formální vzdělávání dospělých. Vláda nemá právo preferovat určitou oblast vzdělávání dospělých a podporovat ji více než jiné oblasti. Například politické vzdělávání víc než náboženské nebo technické. Jenom zralý, dospělý člověk může rozhodovat, co je pro něho důležité.

Nějakých deset dvacet let máme nové zákony pro to, co se nazývá vzdělávací dovolenou (Bildungsurlaub). Každý zaměstnanec má právo vzít si jeden nebo dva týdny vzdělávací dovolené a během té doby mu zaměstnavatel musí vyplácet regulární plat. Dospělý účastník se ovšem potom musí prokázat vysvědčením o absolvování kurzu, který během dovolené absolvoval. Motivace této nové instituce je následující. Kontinuální vzdělávání musí být považováno za integrovanou část pracovní doby zaměstnance jako cvičení pro obnovu a získání nových fyzických a duševních sil.

Je škoda, že dodneska využívá tohoto práva navštěvovat tyto kurzy v rámci vzdělávací dovolené jenom malé procento lidí. Právo, které není dostatečně využíváno, ztrácí svůj smysl.

VIII. Rovnováha mezi formálním a liberálním (neformálním) vzděláváním dospělých – neboli odškolsnění

Část účastníků chce za své aktivity v učení dostat vysvědčení. To je jeden z důvodů, proč je rozšířen školský, formální styl vzdělávání dospělých. Počet škol pro dospělé od roku 1915 vzrostl (večerních i denních škol pro další vzdělávání).

Jsou některé země, v nichž je školský typ vzdělávání dospělých rozšířen a liberální, neformální část je zanedbávána. Strohá kritika formálního stylu se objevovala z politických důvodů od šedesátých let. Vzpomenu knihu Ivana Illicha o „Odškolsnění společnosti“. Illichova kritika mívá především na autoritářské země Jižní Ameriky, kde říká: Tam, jak prohlašuje, vlády zneužívají škol jako laciných nástrojů k prosazování požadovaných politických postojů. Školy podlačují motivaci pro kritické a odpovědné myšlení a jednání, zatímco vzdělávání dospělých znamená rozvoj svobodných kritických postojů. Školy jsou normálně povinné a mohou k učení přinutit. Ale vynucené učení nemůže být úspěšné a je bez nutné motivace. Dospělí jsou mnohem více motivováni a inspirováni k učení, protože jejich důvod k učení je dán bezprostředně životem. Například: mladý inženýr, který chce pracovat v cizí zemi, je žádostivý naučit se jazyku té země v poměrně krátkém čase, zatímco normální žáci se neučí novému jazyku příliš efektivně a trvá to čtyři nebo více let.

Žádoucí je rovnováha mezi formálním a neformálním, školským a neškolským vzděláváním dospělých. Rovnováha nemůže být nařízena vládou, ale závisí na prozíravosti a odpovědnosti dospělých.

IX. Vzdělávání dospělých jako solidarita aktivních menšin

Už jsem se zmínil, že jenom menšina dospělé populace se účastní organizovaného vzdělávání dospělých. Exploze počtu účastníků je očekávána a doufá se, že k ní dojde v budoucnosti, a to jak v liberálním tak v profesním vzdělávání. Bude to následek tvrdé soutěže na trhu práce.

Nejenom ekonomie, ale také vzdělávání dospělých je tržní záležitostí, je to volný obchod s vědomostmi

(Freihandel in Wissen), jak napsal John Henry Newman. Antropologická analýza účastnické klientely ukazuje, že mezi účastníky nacházíme speciálně aktivní osoby, které ovládá pocit, že by měli dělat víc a přání šplhat se po krocích za kariérou. Ti cítí, že jsou menšinou, ale jako aktivní menšina jsou snad novým typem elity a ne nějakou podřadnou skupinou. V minulosti odborníci na osvětovou práci věřili i. že lidovčova musí být nějakou vzdělávací kompenzací pro ty, jejichž vzdělání v dětství a v mládí bylo nedostatečné. Ale nyní vidíme, že motivace pro celoživotní učení je mnohem lepší mezi těmi skupinami, kterým se dostalo dobrého vzdělání v letech mládí, a že osoby s nízkou úrovní vzdělání nechlápou, jaké mají mezery a zpoždění ve svém vzdělání. To je obvykle argumentem proti tradiční teorii dělnického vzdělávání. Jak víme, jsou dělníci jenom malou skupinou mezi návštěvníky organizovaného vzdělávání dospělých. Největší část účastníků patří ke středním nebo vyšším vrstvám. Může nám to být líto, ale taková je skutečnost.

Jedním z politických účinků vzdělávání dospělých je růst solidarity aktivních minorit. A můžeme dodat: i v demokratické společnosti získávají aktivní menšiny více politické moci a vlivu než pasivní většina. Většina se ovšem také může stát aktivní, ale častěji se jí víc líbí zůstat v pasivitě. Navzdory tomu se musí vzdělávání dospělých s demokratickou strukturou snažit, aby bylo dobrou službou pro všechny dospělé občany. Musíme se starat o moderní propagaci a získat tak větší počet účastníků. Jestliž e je vzdělání trhem, potřebuje marketing. Vzdělávání dospělých nemůže naplňovat pouze ta vzdělávací přání, která jsou akutní, ale má také probuzet novou touhu po vědomostech a dovednostech. Mnoho energie k učení v dospělosti zatím ještě spí.

Vzdělávání dospělých pro všechny také musí znamenat nabízet vhodnou podporu těm cílovým skupinám, pro které se do sud mnoho neudělalo (např. postižení).

X. Vzdělávání dospělých jako impuls pro reformu celého vzdělávacího systému

Každá reforma nebo inovace takového systému vzdělávání, který je skutečně demokratický, musí začít iniciativou dospělých občanů. Je-li v rozporu s jejich přesvědčením, je nesmyslná a marná. Vývoj od konce druhé světové války ukázal, že vzdělávací systémy moderních států se dostaly na úroveň vyšší vzdělanosti úroveň, čím víc se rozšiřovalo vzdělávání dospělých. Totalitní státy se snažily reformovat vzdělávací systém od základu. Snažily se získat nejprve děti a mládež a nedělaly toho moc pro dospělé občany. Heslem nacistické výchovy bylo: Tomu, kdo přesvědčil mládež, patří budoucnost. To byla chyba. Omylem totalitních režimů je, že se snaží o reformy za zády dospělých v domnění, že tito dospělí jsou příliš konzervativní a příliš hloupí. Je třeba říci ještě jednou: v demokratické společnosti nejsou dospělí občané jenom pány v politice, ale i ve výchově a vzdělávání. Pokud nebudeme ochotni přijmout toto přesvědčení, nebudeme chtít přijmout ani demokracii jako ústřední bod našeho individuálního a sociálního života.

Škola ve srovnání Demokracie a totalitní vlády, (1964)
Jedli jak snad lze ve Págeden, (1964) a (1964)
Vedung der Wissensarbeit, (1964) a (1964)
Všední život v demokracii.

